

ဝန်ခင်း
Read on the move

နတ်သမီး ချစ်ကြွေတော

ရွက်ကြွေတော

အခန်း (၁)

'ကျွဲ'

မြဘုန်းရှင် လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည် နှင့် ကားစတီယာရင်ပေါ်ကို မျက်နှာအုပ်ချကာ ရင်နှင့်ကြေကွဲသော ငို ချင်းမျိုးဖြင့် ခံစားချက်တွေ ကို ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

ဘဝမှာ ဒီလောက်နှင့်နဲ့လွန်းသော ကြေကွဲခံစားမှုမျိုး တစ်ခါ မှ မကြုံဖူးခဲ့။ ထိုသော ကအပူသည် အဘယ်သို့ သော အပူမျိုးနှင့်မှ လားလားမျှ မတူချေ။

နှလုံးသားအစုံတို့သည် ငရဲမီးနှင့်အစိမ်ခံရသလို အစိမ်းလိုက်နာ ကျင်ရသည်။

"မြဘုန်း နင်အရမ်းခံစားရမယ်ဆိုတာ ငါကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါ တယ်ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ နင့်စိတ်တွေ ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားမှ ဖြစ်မယ် နော်"

ခင်လေး၏ နှစ် သိမ့်စကားတွေ ကို ကြားပေမယ့်၊ မြဘုန်းရှင် ဘယ်လိုမှပြန်ပြီး မတုံ့ပြန်ဘဲ ငိုမြဲတိုင်းသာငိုနေမိသည်။ မြဘုန်းရှင် ငို ပါရစေ၊ ဒီအချိန်လေးမှာ မြဘုန်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ငိုပါရစေ။ ဖြစ် နိုင်လျှင် မြဘုန်းရှင်၏ ငိုသံတွေ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ လျှံထွက်သွားအောင် အာခေါင်ခြစ်ပြီး ငိုလိုက်ချင်သည်။ ခင်လေး နှစ် သိမ့်သည့်အနေဖြင့် ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြဘုန်းရှင်အား မငိုပါနှင့်ဟု မတားရက်တော့။ သူမရင်ထဲက ခံစားမှုနှင့်ယှဉ်လျှင် ထိုမျှလောက်သော ငိုကြွေးခြင်းသည် ဘာမျှမဟုတ်။

မြဘုန်းရှင် နာရီဝက်လောက်ကြာသည့်အထိ တလှိုက်ငင်ငင် ငိုကြွေး၏ ။

ပြီးနောက် မျက်နှာကိုပင့်မော့လျက် ခင်လေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက် သည်။

"နင်ငိုလို့ အားရသွားပြီလား မြဘုန်း"

ခင်လေး၏ အမေးကို မြဘုန်းရှင် အင်အားမရှိသလိုခေါင်းကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

"အားနာတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါကြောင့်နင် စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ရပြန်ပြီ"

မြဘုန်းရှင် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စက်တွေ ကို သုတ်ရန် ဘူး ထဲမှ တစ်ရှူးတစ်ရွက်လှမ်းနှိုက်ရင်း အားနာကြောင်းပြော၏ ။

"နင်နဲ့ငါနဲ့ကြားမှာ အားနာတယ်ဆိုတဲ့စကားသုံးဖို့ လိုလို့လား မြဘုန်းရယ်၊ အခု နင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ နင်မြင်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်း နေသူရိန် ကို တစ်ခါတည်း ဒဲ့ရှင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီအတိုင်းလေးပဲ မသိချင်ဟန် ဆောင်ပြီး ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် အနုနည်းနဲ့ပြန်ဆွဲမလား"

"ငါ မောင်နဲ့ပြဿနာ မ ဖြစ်ချင်ဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက စပြီး သမီးလေး ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ မောင်ကလည်း ငါ့အပေါ်သူ ဒေါသတွေ တစ်ခါမှ ထုတ်မပြခဲ့သလို၊ ငါကလည်း မောင့်အပေါ်လိုတာ ထက်ပိုပြီး မယားဝတ္တရားကျေခဲ့တာပဲ၊ ခင်လေးရယ် ခု ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့မောင်တွဲ နေတဲ့ ကိစ္စမှာ ငါ ငါ့အနေနဲ့မောင့်ကို ဘယ်ကစ ပြီး ဘယ်လိုမေးရမှန်းမသိဘူး၊ မေးလည်းမမေးရဲဘူးဟယ်"

အရာရာကိုသွေးအေးပြီး သတ္တိနည်းလွန်းသော သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ပြီး ခင်လေးပင် ဘယ်လိုအကြံတွေ ပေးရမှန်း မသိတော့။ ရိုးသား တည်ငြိမ်လွန်းသော အတွေး စိတ်သဏ္ဌာန်နှင့် ကြည်လင်ငြိမ်းချမ်းသော မျက်နှာလေးမှာ စိုးရိမ်သော ကရိပ်တို့ ရှိသည်မှလွဲ၍ တခြားမုန်းတီး ခက်ထန်သော အရိပ်တွေ တစိုးတစိမ့်မျှရှိမနေ။

ဖြူစင်မွန်မြတ်လွန်းပြီး သိက္ခာတရားအပြည့်ရှိသည့် ပြစ်မျိုးမဲ့ မထင်
သူငယ်ချင်းလေး၏ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာကို ခင်လေး မည် သို့ မည် ပုံဝင်၍
ရှင်းပေးရမည် လဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်မှာ ခေါင်းပူမတတ် ပင်။

"ဒါဆိုရင်တော့ မသိသလိုဟန်ဆောင်ပြီး နင်တို့သားအမိဆီစိတ်
ပြန်လည်လာအောင် အနုနည်းနဲ့ပြန်ဆွဲဆောင်ပေါ့ဟာ။ နင့်အနေနဲ့ နေသူရိန်မင်း
အပေါ်မှာ ဟိုးချစ်သူတွေ ဘဝထဲက ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာတွေ အပြည့်အဝပေးခဲ့တာပဲ၊
နင်သူ့အပေါ်ထားတဲ့မေတ္တာ အင်အားကြီးလွန်း တော့၊ သူတစ်ချိန်ချိန်မှာ
နင့်ရင်ခွင်ထဲပြန်ပြီး ခိုဝင်လာမှာ ပါဟာ"

ခင်လေး ထိုမျှလောက်သော ဖြေသိမ့်နည်းမျိုးနှင့်သာ ဖြေ
သိမ့်ပေးနိုင်တော့သည်။ မေတ္တာတရားဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်တာပဲ။

ထိုမျှလောက်သော နှစ် သိမ့်ပေးမှုလေးကိုပင် မြဘုန်းရှင်ရင် ထဲမှာ
သူငယ်ချင်းအပေါ်ကျေးဇူးတွေ အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်အောင် တင်၍ နေ ပါသည်။
ထို့နောက် ငိုထား၍ မို့အစ်စပြုနေသော မျက်နှာလေးပေါ်သို့
အပြုံးဖျော့ဖျော့လေးတင်ပြီး

"ခုလိုငါ့ဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိပေးပြီး ငါ့ကိုဖြေသိမ့်မှုတွေ ပေး
နေတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ခင်လေးကို ကျေးဇူးတင်အား လှိုက်လှဲစွာဆိုပြီး မြဘုန်းရှင်
ကားစက်ကိုပြန်နှိုးလိုက်သည်။

"နင်အခု နေသူရိန်မင်းရဲ့ ရုံးခန်းကိုသွားမှာ လား၊ အိမ်ပြန်မှာ လား"

ခင်လေးအမေးကို တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း လိုက်ပြီး

"အိမ်ကိုပဲပြန်တော့မယ်လေ၊ ငါ မနက်ကတည်းက မောင့်
နောက်ကိုခြေရာခံဖို့ ထွက်လာတာ၊ အိမ်မှာ သမီးလေး ငါ့ကို တမျှော် မျှော်နဲ့

ဖြစ်နေပြီ၊ အိမ်ပဲပြန်တော့မယ် ခင်လေးရယ်"

တည်ငြိမ်သွေးအေးလွန်းသော သူငယ်ချင်းကိုကြည့်ပြီး ခင်လေး
ရင်ထဲမှာ အံ့သြချိုးကျူးမိသည်။

မြဘုန်းရှင် နေရာမှာ ခင်လေးသာဆိုလျှင် ကိုယ့်ခင်ပွန်းက
တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ချင်းချိတ်ပြီး ဟိုတယ်ထဲမှထွက်လာ တာကိုတွေ
လျှင် နေရာမှာ တင် ထိုပြဿနာကို လောလောလတ်လတ် ဖြေရှင်းမိမည်
လားမသိ။

တွေ့ရင်းဖြင့်ပင် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ မောလာ၏ ။

အခန်း (၂)

အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက်ကို ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် သမီးလေး၏ အသံစာစာလေးက အရင်ဦးဆုံး ဆီးကြိုနှုတ် ဆက်လာပြီး စောစောက ပွက်ပွက်ဆူအောင်ပူလောင်မှုတွေ ကို သိမ်းငင်နှုတ်ယူသွား သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

"မေမေ ပြန်လာပြီ၊ မေမေ ပြန်လာပြီ"

မီးလင်းသော ရာဘာဘောလုံးလေးကို ကြမ်းပြင်နှင့် တဘုန်း ဘုန်းပစ်ရင်း ပြေးထွက်လာသော သမီးလေးမျက်နှာမှာ ပူပင်သော က တွေ့ မရှိ၊ ပကတိ အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလွန်း၏ ။ ထို့နောက် ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်းပင်

"သမီးလေး အိမ်စာတွေ ပြီးပြီလား၊ ဒီမနက်ဆရာမရော စာလာသင်သွားရဲ့လား"

"ဟုတ် လာသင်သွားပြီးပြီ မေမေ၊ အိမ်စာတွေ လည်း အားလုံး ပြီးသွားပြီ"

မျက်နှာပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်း ဆံပင်ခွေခွေလေးတွေ နှင့် ဖြူဖြူ နဲ့နဲ့ချစ်စရာသမီးလေးက ရင်ခွင်ထဲခိုဝင်လာပြီး၊ သူ့တာဝန်တွေ ပြီးစီး သွားကြောင်းပြောတော့ မြဘုန်းရှင် အလိုက်သင့်လေးပြန် ဖက်လိုက် သည်။

"မေမေ မနက်က ဘယ်သွားတာလဲဟင်၊ သမီး အိပ်ရာကနိုး တာနဲ့ မေမေ့ကို တစ်အိမ်လုံးနဲ့အောင်လိုက်ရှာတာ မတွေ့ ဘူး"

နီနီထွေးထွေးနှုတ်ခမ်းလေးဆူကာ ပြောနေသော သမီးလေး ပါးကို ပြန်ချောသည့်အနေနှင့် ရွတ်ခနဲ တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။

သမီးဖေဖေရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုကြီးကို မေမေ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရအောင်

လိုက်ချောင်းတာပါဟု ပြောချင်ပေမယ့် နုနယ်သော သမီး လေး၏ စိတ်အာရုံတွေ ကို ရိုက်မသွင်းချင်။

"မနက်က စာအုပ်တိုက်ကို ကိစ္စရှိလို့ခဏသွားတာပါ သမီး လေးရယ်"

မြဘုန်းရှင်၏ အကြောင်းပြချက်ကို သမီးလေးက အလွယ် တကူ လက်မခံ။ ပြာလဲ့လဲ့မျက်ဝန်းလေးကို ခပ်ပင့်ပင့်လေးလုပ် ခေါင်း လေးကိုငဲ့စောင်းပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုစဉ်းစားဟန်ဖြင့်

"ဟင် မေမေကလည်း ဒီနေ့ မေမေ စာမူပို့ရက်မဟုတ်ဘူး လေ၊ မနက်ကတောင် မေမေရေး နေတဲ့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းအထိ အပြီး ရေး လိုက်တာတော့ လုံးဝမ ဖြစ်နိုင်ဘူးနော် မေမေ"

ညာ၍ မရအောင် စေ့စပ်သေချာလွန်းသော သမီးလေးကို မြဘုန်းရှင် ပြုံးပြီးကြည့်လိုက်သည်။

"ဟေ့ မေမေ ရယ်နေပြီ၊ အကြောင်းရှိတယ်ကွ အကြောင်း ရှိတယ်၊ ဟား ဟား ဟား ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်"

"အို ဘာအကြောင်းရှိရမှာ လဲလို့ သမီးနော်၊ အာရုံမစားနဲ့"

မြဘုန်းရှင် သမီးလေးကို သူငယ်ချင်းပြော ပြောလိုက်သည်။

"အာရုံစားနေတာက မေမေ၊ သမီးကို ဘာ ဖြစ်လို့ညာပြော ရတာ လဲ"

"အလိုတော် ဘယ်မှာ ညာလို့လဲ"

"မေမေ့ ပါးစပ်က ညာနေပေမယ့် မေမေ့ မျက်လုံးတွေ က သမီးကို တိုးတိုးလေးပြောနေတယ်"

စကားတတ်လွန်းသော သမီးလေး၏ စကားကြောင့် မြဘုန်းရှင် ဆံစရှည်ရှည်တွေ လှုပ်ရမ်းဝဲခါသွားအောင် သဘောတကျဖြင့်ရယ်လိုက် ပြီး ရယ်သံနှောသော အသံဖြင့်

"ကဲ ပြောပါဦး သာလိကာမလေးရယ်၊ မေမေ့ မျက်လုံးတွေ က သမီးကို တိုးတိုးလေး ဘယ်လိုလာပြောလဲ"

မြဘုန်းရှင်၏ အမေးကြောင့်သမီးကလည်း ပါးစပ်ကလေးကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ မခွဲတရို့ဖြင့် စိခနဲရယ်သည်။ ပြီးနောက် မျက်ဝန်းကို ဟိုဒီဝှေ့ဝဲကာ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး

"ရတီမှူးမှူးပိုင်ရေတဲ့ နင့်မေမေရဲ့ ပါးစပ်ကညာနေတာ ပေါ် တင်ကြီးတဲ့၊ အမှန်တော့ နင့်မေမေသွားတာ စာမူတိုက်ကိုမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ နင့်ဖေဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီကိုလိုက်သွားတာတဲ့"

ရယ်သွမ်းသွေးရင်းပြောနေသော သမီးလေး၏ စကားကြောင့် မြဘုန်းရှင်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ လိမ္မာပါးနပ်လိုက်တဲ့ သမီးလေး ရယ်လို့ ရင်ထဲမှာ ခပ်တိတ်တိတ်ဆိုမိ၏ ။ ပျက်ယွင်းစပြုနေတော့မည့် မျက်နှာကိုအရယ်ဖြင့်ထိန်းရင်း

"ဟင် သမီးက ဘယ်လိုသိတာလဲ"

"သိတာပေါ့ မေမေရေ၊ ညက ဖေဖေမှပြန်မလာတာ၊ ဒါကြောင့် မေမေ အစောကြီးလိုက်သွားတာ"

မြဘုန်းရှင် ဆက်ညာ၍ မရတော့။

"ညက သမီး ဖေဖေ အရေး ကြီးတဲ့ခရီးစဉ်တစ်ခုကို သွား လိုက်ရလို့ပြန်မလာ ဖြစ်တာပါ"

"အခုရော မေမေနဲ့တွေ့ ခဲ့လား"

"ပြန်မရောက်သေးဘူး သမီးရဲ့"

"အဲဒီ ဖေဖေကလေး ခရီးသွားမယ်ဆိုလည်း မေမေ့ကိုရော၊ သမီးကိုရော ဖုန်းလေးတော့ဆက်ဦးမှပေါ့၊ အလကားသက်သက် မေမေ့ကို စိတ်ပူအောင်လုပ်တာ

သမီးတော့ လုံးဝမခံဘူးနော် မေမေ၊ အဟဲ မေမေပဲခံ၊ သမီးကတော့ပြန်လာရင်
ထုံးစံအရ တော် ကီတွေ ပစ်ရမယ်"

စကားတတ်လွန်းသော သမီးလေး၏ ဟန်အမူအရာကိုကြည့် ပြီး
ရင်ထဲမှ အပူတွေ ကိုခေတ္တသိုမှီပြီး ဟန်ဆောင်ပြီးလိုက်သည်။

"ကဲပါ ပြောပါ 'မတတ်ပ'လေးရယ်၊ ခုတော့ ကျောင်းချိန် နီးနေပြီ
ရေသွားချိုးတော့"

မို့အစ်အစ်ပါးလေးနှစ် ဖက်ကို ချစ်စနိုးဆွဲပြီးရေချိုးရန် အတင်း
တိုက်တွန်းရ၏ ။

"အင်းပါ မေမေရေ၊ သမီးလည်း ချိုးတော့မှာ ပါ"

သမီးလေးအနားမှ လှစ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့မှ မြဘုန်းရှင်
သက်ပြင်းမောလေးကို လှစ်ခနဲခိုးချပြီး ဟိုတယ်ရှေ့မှာ မြင်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းကို
ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

ကြေကွဲစွာခံစားရမှုတွေ က စာဖွဲ့လို့ပင်မီနိုင်ပါတော့မလား။ ရက်
စက်လိုက်တာ မောင်ရယ်။

မောင့်ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေ မြကလေးရင်ထဲမှ အသက်ထက် ဆုံး
တည်တဲ့နေပြီး၊ မြကလေးကို ချစ်တဲ့မောင့်ရဲ့အချစ်တွေ ကတော့ မောင့်ရင်ထဲမှာ
ထားဝရတည်ရှိမနေနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ပါတယ်လို့
လောကကြီးကြားအောင် အော်ဟစ်တိုင်တည်ဖူးခဲ့သည့် မောင့်ရဲ့အချစ်တွေ ဟာ
ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလိုပဲ သက်တမ်းကုန်သွားပြီလား မောင်ရယ်။

တွေ့ရင်းဖြင့် ရင်မှာ ဆို့နင့်လာပြန်သည်။ ကျလုလုမျက်ရည် တွေ ကို
မျက်တောင်ဖျားတွေ နှင့် ပုတ်ခပ်သိမ်းသွင်းရင်း အခန်းထဲသို့ အားမရှိသော
ခြေလှမ်းတွေ ဖြင့် ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ယခု ကိုယ်ခံစားနေရသော ခံစားမှုတွေ သည် ကိုယ်ရေး သားမည့်
ဇာတ်လမ်းတွေ အတွက် ကုန်ကြမ်းသက်သက်သာ ဖြစ်လိုက် ချင်ပါတော့၏။

အချစ်တွေ အလွမ်းတွေ ကိုစာဖွဲ့နေတဲ့ စာရေး ဆရာမ တစ် ယောက်၏
အလွမ်းတွေ ကို ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမည် လဲ၊ ကံကြမ္မာကသာ
အဆုံးသတ်ပေးတော့မည် ပေါ့။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမှာ လွမ်းရမှာ တော့
သေချာနေပြီ မောင်ရယ်။

အခန်း (၃)

"ကိုကို"

"ဟင်"

"လာကွာ"

"ဂရေ့စ်နားကို လာဦးကွာ"

မလုံတလုံ ညဝတ်ဂါဝန်လေးနှင့် ခုတင်ထက်တွင် ဟိုလိုမ့်ဒီ လိုမ့်ဖြင့်
အပျင်းထူနေသော ဂရေ့စ်ကို လရောင် လှည့်ကြည့်ရင်း

"ကိုကို ဒီညတော့ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်ကွာ"

"ဒီတစ်ညလေးတော့ နေပါဦးလား ကိုကိုရာ၊ ဂရေ့စ် တစ်
ယောက်တည်း အိပ်ရမှာ ပျင်းလို့ပါ"

လရောင် တီရှုပ်အဖြူစင်းလေးကို ကောက်ဝတ်လိုက်ပြီး မှန် ရှေ့မှ
ဘီးကိုယူကာ ပွယောင်းယောင်း ဖြစ်နေသော ဆံပင်တွေ ကို တစ် ချက်နှစ် ချက်
သပ်လိုက်သည်။

ဒီညတော့ လရောင် အိမ်မပြန်လို့မ ဖြစ်။ ညကလည်း မပြန်။ ဒီညလည်း
မပြန်ဆိုလျှင် မြကလေး သူ့အပေါ်မှာ သံသယရှိလာနိုင်သည်။

ကိုယ်က အမှာ လုပ်ထားသူမို့ မြကလေး မရိပ်မိအောင် ထိန်း
ထိန်းသိမ်းသိမ်းနေမှ ဖြစ်မည် ။ ကိုယ်၏ သစ္စာမစောင့်သိမှုကို ကိုယ်ကိုယ် တိုင်
အပြစ်တင်မိပေမယ့် နောက်ဆုတ်ဖို့တော့ တစိုးတစိမျှ မစဉ်းစားမိ သေး။

ဂရေ့စ်ရဲ့အလှအပ။ ဂရေ့စ်ရဲ့အကြင်နာ မေတ္တာတွေ နှင့် ဖွဲ့
တည်ထားသော ကွန်ယက်ထဲမှ မည် သို့ မျှ ရုန်းထွက်ဖို့ လွယ်ကူလိမ့်မည် မဟုတ်။
ကိုယ့်အ ဖြစ်က ပိုးချည်မျှင်တွေ ထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်သည့် ပိုး ကောင်ငယ်လေးလို

ဖြစ်နေရပြီ။

သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေ ဆိုသလို ဂရုတ်၏ အထိ အတွေ့ အယူအယတွေ မှာ ငြိတွယ်လွန်းနေသည့် အ ဖြစ်။ ရက်မိပေမယ့် လည်း ရင်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ပေါက်ဖွားလာသည့်အချစ်ဟု ကြံဖန်ယိုးစွပ် ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ်ပြန်ပြီး မျက်နှာပြောင်တိုက်နေရသည်။

"ကိုကို ဂရုတ်ကို ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာ လဲ၊ ဂရုတ် မျှော် ရလွန်းလို့ မောနေရပြီ"

နောက်ကျောမှ သိုင်းဖက်ကာ ကျောပြင်နှင့် သူမ၏ မျက်နှာ ကိုအပ်ရင်း တောင်းဆိုလာသော ဂရုတ်၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် နေသူရိန် စိတ်ထဲ လေးလံသွားမိသည်။

ဂရုတ်ကို လက်ထပ်ချင်ပေမယ့် မြကလေးနှင့် သမီးကို လမ်းခွဲ ဖို့ဆိုတာ လရောင် အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးခဲ့။ အပြစ်ကင်းစင်သော မြကလေးကို မည် သို့ သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် လမ်းခွဲစကားဆိုရက်ပါ့မလဲ။

"ခုလည်း ကိုကိုအချစ်ကို ဂရုတ် ပိုင်ဆိုင်နေရတာ ပဲကွာ၊ ကိုကို့ဆီမှာ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှထပ်မတောင်းဆိုပါနဲ့လား"

"ဟင့်အင်း မရဘူးကွာ၊ ကိုကိုအချစ်ကိုပဲ ရတာ ထက် ဂရုတ် က ကိုကိုနဲ့တရားဝင်လက်ထပ်ချင်တာ ကိုကိုရဲ့၊ ဂရုတ်ရင်ထဲက ဆန္ဒ အမှန်ဆိုရင်လေ ကိုကိုကို ဂရုတ်အနားမှာ အချိန်ပြည့်ထားပြီး ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ဂရုတ် ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တယ်"

ရင်ခုန်သံတွေ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ ခုန်ထလာအောင် အနမ်းတွေ နှင့် မြူဆွယ်ပြီး တောင်းဆိုနေသော ဂရုတ်ကို နေသူရိန်မင်း ကလည်း နှစ် သိမ့်အနမ်းနှင့် ပြန်လည်ချွေးသိပ်ကာ

"တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဂရေ့စ်ရဲ့ဆန္ဒကို ကိုကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှာ ပါ။ ခုတော့ ကိုကိုကို အချိန်ပေးကွာ၊ တည်ထောင်ပြီးသား မိသားစုဘဝလေးကို ကိုကိုဘက်က ဘလိုင်းကြီး ဖြိုဖျက်ဖို့ မ ဖြစ်နိုင်သေး ဘူး၊ အဲဒီအတွက် အချိန်တော့ ယူရမယ်လေ ဂရေ့စ်ရယ်"

"အင်းလေ ကိုကိုဘက်က ကြည့်ရင်လည်း ဒါဟာ မလွယ်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဂရေ့စ် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်"

နေသူရိန်မင်း၏ စိတ်ခံစားမှုကို အတင်းအရောင်ဆိုး၍ မ ဖြစ်နိုင်မှန်းသိ၍ ဂရေ့စ် ကိုယ့်ရင်ထဲက အ ဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒကို တစ်ပတ်လျှော့ လိုက်၏ ။

ဂရေ့စ်ဘက်က ကိုကို လိုချင်တဲ့ အချစ်တွေ ကို အချိန်မရွေး ပေးနိုင်မှတော့ ဂရေ့စ်လိုချင်သော အရာကို မလွဲမသွေရမည် ဆိုတာကို လည်း ဂရေ့စ်အနေနှင့် ပုံသေတွက်ထားပြီးသား။

"ဒါဆိုရင် ဂရေ့စ်နဲ့ ညစာအတူစားပြီးမှ ပြန်ပါလားဟင်၊ ဒီတစ်ခုလေးတော့ လိုက်လျောပေးပါ ကိုကိုရယ်"

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကလေးဆန်စွာ တောင်းဆိုနေသော ဂရေ့စ်ကို နေသူရိန်မင်း သက်ပြင်းမောနှင့်အတူ ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

"အင်းလေ ဒါဆိုလည်း ကိုကိုနဲ့ အပြင်မှာ တစ်ခုခုသွားစားကြ တာပေါ့၊ ပြီးရင် ဂရေ့စ်ကို ပြန်ပို့မယ်၊ ပြီးတာနဲ့ ကိုကို ပြန်မယ်၊ ဘယ် လိုလဲ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား"

ဂရေ့စ်၏ နှာသီးဖျားလုံးလုံးလေးကို ချစ်စနိုး ဆွဲလိုက်ပြီးဆို သဖြင့် ဂရေ့စ် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက် သည်။

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"

အခန်းအပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြောင့် နေသူရိန်နှင့် ဂရေ့စ် တံခါးဆီသို့

ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

"ကိုကို ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေ ထင်တယ်၊ သွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦး"

ဂရေစ် နေသူရိန်ကျောပြင်ကို ခပ်ဖော့ဖော့လေး တွန်းလွှတ်၏။
နေသူရိန် တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာပြီး လော့ခ်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

"မင်း ခုထိ မပြန်သေးဘူးလား သူရိန်"

အခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး မာဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သော
သက်ဦးမောင်ကိုကြည့်ပြီး နေသူရိန်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်ယွင်းသွားသည်။
ပြီးနောက် ကျောမလှည့်လို ခုတင်စွန်းတွင် မခွဲတရို့ ထိုင်နေသော ဂရေစ်ကို
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သက်ဦးမောင်ပါ ဂရေစ်ကို မနှစ် မြို့စွာဖြင့် ကျော်ပြီးကြည့်လိုက် သည်။

"ငါလည်း ခုပဲ ပြန်တော့မလို့ သက်ဦးမောင်"

"အေး ဒါဆိုပြီးရော၊ ငါက မင်းကို ဒီမှာ အချိန်တွေ မဖြုန်းသင့်လို့
လာသတိပေးတာ၊ အိမ်မှာ သမီးနဲ့ မြလေး ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေ မလဲဆိုတာ မင်း
နည်းနည်း မှ မတွေ့ဘဲ ဒီမှာ လာကြည့်နေတာကို အံ့သြတယ်"

သက်ဦးမောင် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် နေသူရိန်ကို ပေါ်တင်
ဝေဖန်လိုက်သည်။ နေသူရိန် သူ့အမှာ သူ သိ၍ သက်ဦးမောင်ကို မည် သို့ မျှ
စောဒက မတက်နိုင်။

"ငါက အမှာ လုပ်မိနေတဲ့သူဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ မင်းလက်သီး နဲ့
ထိုးလည်း ငါ ခံရမှာပဲ သက်ဦးမောင်၊ မင်းအနေနဲ့ ငါ့မိသားစုအတွက် ဝိုင်းပြီး
ပူပန်ပေးတဲ့အတွက် ငါ ကျေးဇူးလည်းတင်သလို ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ရှက်မိပါတယ်"

သက်ဦးမောင် မဲ့ပြီးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

"မလိုပါဘူး၊ ငါ မင်းမိသားစုအတွက် ပူတယ်ဆိုတာက မြကလေးက

ငါတို့ရဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေလို့ ငါ့မှာ ပူပန်ပေးရမယ့် သူငယ်ချင်း
ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ရှိနေလို့ပဲ။ သက်ဦးမောင်ဆိုတဲ့ကောင်က
အရာအားလုံးအပေါ်မှာ တာဝန်သိစိတ်ရှိတဲ့လူပါ ကဲ ကဲ ငါ ဒီအခန်းရှေ့မှာ
လာရပ်ရတာ ငါ့လိပ်ပြာငါ့ မသန့်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါ သွားတော့မယ်"

"ကောင်းပြီ သက်ဦးမောင်"

သက်ဦးမောင် ထွက်သွားပြီးသည့်တိုင်အောင် နေသူရိန် အခန်း ဝမှာ
ခပ်တွေ တွေ လေးရပ်နေဆဲ။

ပြီးနောက် လေပူတစ်ချက်ကို ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မြကလေးရယ်။ မောင် ဒီနွဲ့ထဲက ရ အောင်
ရုန်းထွက်ချင်ပေမယ့် ဂရုစိုက်နေရင် မောင် ပျော်နေတတ်တယ်။
မောင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဟာ လုံးဝသုံးစားလို့မရ အောင်
အဆိပ်သင့်သွားပြီဆိုတာ မောင် သိနေပေမယ့် အဲဒီ အဆိပ်သင့် နေတဲ့
သစ်သီးတစ်လုံးကိုပဲ မောင်ဟာ ချုံမြိန်စွာ စားသုံးပြီးရင်း စားသုံး ချင်နေမိတယ်။

မောင့်အပြစ်ကို မောင် သိပါတယ်။ မြလေးအပေါ်မှာ ရော့ မြ
လေးထားတဲ့ မေတ္တာတရားတွေ အပေါ်မှာ ပါ မောင်ဟာ အလေးအနက် မထားဘဲ
နောက်ထပ်အချစ်သစ်ကို ထပ်မံရှာဖွေခဲ့မိတဲ့ မောင်ဟာ မြလေး
ရဲ့ခင်ပွန်းကောင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ လုံးဝမထိုက်တန်တော့တဲ့သူပါ။

မောင့်အပြစ်တွေ ကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မြလေးရှေ့
ဒူးထောက်ပြီး ဝန်ခံမှာ ပါ။

မောင့်ကိုသာ ဆက်မိုက်ခွင့်ပြုပါတော့ မြလေးရယ်။

မောင်ဟာ လူမိုက်တစ်ယောက်။ အင်း မဟုတ်သေးဘူး လူ
ယုတ်မာတစ်ယောက်ပါ။
